

VIATA CRESTINA

Nr. 1 (409)

Anul XI (2020)

1 Ianuarie

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Gânduri la început de an

Smerita cugetare

Pr. Ion Cârciuleanu | Sursa: doxologia.ro

Să nu uităm că viața noastră e o carte, cu mai multe sau mai puține pagini. Pe de o parte scriem noi faptele, pe de altă parte scrie Dumnezeu, judecând faptele. Dacă nu umplem viața noastră cu fapte vrednice de pomenire, ea se va reduce la atât: s-a născut, a trăit, a murit. Dar de ce a trăit? Cum a murit? Sunt întrebările la care vom răspunde fiecare din noi.

Iată ce este important în viața fiecărui om. În fiecare an noi încheiem o pagină din această carte și deschidem una nouă. Știm însă cu toții, că această lucrare ca toate lucrările lumești, are un capăt. Va veni pentru fiecare om o zi în care cartea vieții lui se va închide. Moartea o va pecetlui și numai în ziua înfricoșatei și dreptei judecăți de obște o va deschide și o va cerceta: ce am scris în ea.

De aceea, întrebarea de căpetenie la început de An Nou este aceasta: **Ce am făcut și ce avem de făcut pentru ca în anii noștri să se înmulțească binele, adevărul, lumina și pacea în suflete?** Să ne unim puterile și să devenim „frământătură nouă”; un An Nou cu oameni vechi, cu oameni îmbrăcați în hainele răutății nu este, nu poate fi un an fericit.

În zadar ne spunem unii altora: „An Nou fericit!”, dacă în anul cel nou nu aducem hotărârea de a ne înnoi, de a înainta spre tot mai mult bine, spre mai multă lumină, dragoste, pace și bună înțelegere între noi.

Creștinul adevărat, a cărui viață face parte din viața Bisericii, intră în anul cel nou cu **bilanțul** sever al anilor trecuți, bilanț făcut în lumina învățăturii și vieții lui Iisus; ca închinător și prieten al lui Iisus Hristos, eu trebuie să năzuiesc a împlini cu toată conștiința responsabilității gândurile și faptele, avându-l model pe Iisus și pe Sfinții Săi, între care strălucește Sfântul Vasile cel Mare.

Prin mijlocirea timpului deci, să facem din viața Domnului nostru Iisus Hristos, viața noastră. „Pretutindeni să fim cumpătați, treji și drepți. Să sporim în dreapta credință și să creștem dintr-o faptă bună, în alta, mai bună” (Părintele Cleopa Ilie). Anul Nou ne este în față. Dumnezeu ne deschide să intrăm în el. În acest an să ne silim să împlinim chemarea și lucrul ce ni-l încredințează Dumnezeu.

De aceea, rog pe Bunul Dumnezeu să dea avânt creștinilor și tuturor oamenilor, ca să facă din noul an sosit un **an al bucuriei și păcii**, prin muncă cinstită, rugăciune, creație și dragoste. Creștinii să-și ureze unii altora, spor în faptele înțelegerii și ale mântuirii.

Prin rugăciunile sale fierbinți Sfântul Vasile să ne ajute a preface gândurile și năzuințele noastre în fapte hotărâte pentru apărarea vieții, a binelui și a dreptății. Anul care a sosit să fie **anul dragostei și păcii** între oameni și popoare! El să fie o **nouă primăvară a lumii**, în care toți să se iubească și să fie de folos unii altora!

Cere de la Domnul inimă înțeleaptă și pază a simțurilor, ca să cunoști viclesugurile și dibăciile vrăjmașului, și să nu cazi cu piciorul în cursele lui.

SFÂNTUL VASILE CEL MARE

Pe urmele sfinților

„An nou, fericire nouă!” Rămâne valabil tot anul?

Sfântul Teofan Zăvorâtul

„An nou, fericire nouă!” – ne salutăm între noi acum, dar s-a gândit oare careva dintre noi în ce fel poate fi an nou anul acesta care vine, și de unde se va ivi ceva nou în el? Prin ce se va deosebi, de pildă, ziua de azi față de cea de ieri sau față de prima zi a anului care a trecut? Și că nu ne așteaptă aceeași rotire a zilelor și a nopților, aceeași schimbare a lunilor și anotimpurilor anului ca înainte? Ce a fost, este ceea ce va să fie: ceea ce s-a făcut este ceea ce se va face. Nimic nou sub soare! Cine va grăi și va zice: „**Iată, lucrul acesta nou este**”, lucrul acela s-a și făcut în anii care au fost înaintea noastră (Ecclesiastul 1, 9-10).

Așadar, salutările noastre n-au nici un rost? **Este cu neputință ca un obicei atât de general și conșințit de vechimea sa să nu aibă rost, și încă un rost adânc.** Trebuie să fie ceva cu adevărat nou, în care, în ciuda vechimii care ne înconjoară, să creadă sufletul, pe care să-l caute și să-l aștepte cu încredințare și a cărui apariție să fie gata să o salute pentru orice noutate ar aduce în vreo privință.

Ce să fie lucrul acesta?

Va fi, zice Domnul, cer nou și pământ nou (Apocalipsa 21,1). Tocmai de aceea noi, cre-

dincioșii, ceruri noi și pământ nou, după făgăduința Lui, așteptăm (II Petru 3, 13). Iată **prima noutate** adevărată!

Ea se va descoperi în toată slava sa de-abia după sfârșitul lumii, când totul va fi curățit prin foc – însă pregătirea pentru ea a început aproape din primele zile ale ființării cerului și pământului și lucrează de atunci (bineînțeles, în chip nevăzut pentru privirea trupescă, însă văzut pentru privirea înțelegătoare a credinței). Puterile înnoitoare puse în crugul curgerii vremelnice a fapturilor sunt atât de lucrătoare și credincioase, încât Apostolul, gândindu-se la ele, a strigat astfel: cele vechi au trecut; iată, toate s-au făcut noi (II Corinteni 5, 17) – și, îmbrățișând cu privirea minții toată făptura, care gustase din începuturile înnoirii, a auzit chiar și tânguirea ei pentru faptul că nu va veni degrabă vremea când ea va lepăda haina de acum a vechimii și stricăciunii și se va îmbrăca în cea nouă, plină de viață luminoasă, strălucitoare.[...]

Trebuie **să ne înnoim în noi înșine**, și setea de nou va fi totdeauna îndestulată, pentru viața nouă, duhovnicească, întru Iisus Hristos Iisus este totdeauna nouă din firea sa – iar noutatea, aflându-se în noi pururea, va potoli setea de noutate. Domnul să ne învrednicească pe toți de asta! Nu vă pot dori nici un lucru mai bun pentru noul an care a venit!

Semnificația sfințirii caselor de Bobotează

Adrian Cocoșilă | Sursa: crestinortodox.ro

Bucurați-vă de venirea preotului în casele dumneavoastră și nu-L lăsați pe Hristos să va ducă dorul!

Sfîntirea caselor credincioșilor se face prin stropirea cu Aghiasmă Mare în Ajunul Bobotezei și prin slujba sfeștaniei ce se săvârșește la mutarea în casă nouă și care se repetă în fiecare an sau chiar mai des, atunci când lucrarea răului se face simțită în vreun fel în casă. Apa sfințită de preot poartă în ea puterea curățitoare și sfințitoare a harului dumnezeiesc.

Când face sfințirea apei, preotul se roagă ca: „**apa aceasta să se sfințească cu puterea, cu lucrarea și cu pogorârea Sfântului Duh**”, pentru ca să se pogoare peste ea „lucrarea cea curățitoare a Treimii celei mai presus de fire”, „**pentru că să fie tămăduitoare sufletelor și trupurilor și izgonitoare a toată puterea cea potrivnică**” și pentru ca „prin gustarea și stropirea cu apa sfințită să ne trimită Dumnezeu binecuvântarea Sa, care spală întinăriunea patimilor”.

Cunoaștem din Sfânta Scriptură că nu doar poporul a venit la râul Iordan să se boteze, ci și Hristos. Însă Iisus a venit la Ioan și i-a cerut să-L boteze, nu pentru că avea nevoie de curățire de păcate, căci era Dumnezeu-Omul, ci pentru a sfinți creația. De aici reiese că Împărăția lui Dumnezeu vine către noi, numai dacă și noi ne îndreptăm spre ea.

Prezența preoților în casele credincioșilor de Bobotează, ne descoperă că nu doar credincioșii vin spre Biserică, ci și Hristos prin cler vine către ei. **Mântuitorul nu stă închis în biserică, ci este dus tainic în casele credincioșilor, spre a întări unirea cu ei.** Sfințirea caselor cu Aghiasmă Mare dăruiește credincioșilor mai multă putere spre împlinirea voinii lui Dumnezeu. Astfel, fiecare familie devine o Biserică mai mărturisitoare.

E greșit să credem că doar noi facem drumul către Hristos. Așa cum mărturisesc și

cântările bisericești, nu soldații romani au fost cei care l-au întins Mântuitorului mâinile pe cruce, ci Hristos Însuși își deschide brațele într-un semn de iubire dusă până la moarte din dragoste față de Tatăl și față de toți oamenii. Și în chipul acestei îmbrățișări caută să intre și în casele noastre, ca să reverse peste noi iubirea dumnezeiască.

Sfîntirea caselor de Bobotează nu este o plinătate în sine, în sensul că din acest moment credincioșii nu mai trebuie să meargă la biserică. Dimpotrivă, **prezența tainică a lui Hristos în casele credincioșilor prin preot aprinde focul dragostei în inima creștinilor**, astfel încât ei trebuie să caute să întrețină acest foc printr-un mers cât mai des la slujbele din biserică.

Bucurați-vă de venirea preotului în casele dumneavoastră și nu-L lăsați pe Hristos să va ducă dorul!

Plugușorul, o colindă agrară

Dr. Iuliana Băncescu

Sursa: crestinortodox.ro

Plugușorul este un obicei general, practicat de români cu prilejul Anului Nou. Obicei agrar, cu adânci rădăcini în spiritualitatea românească, plugușorul este o colindă; o **colindă agrară, cu elemente teatrale**, având ca subiect munca depusă pentru obținerea pâinii. Plugul, ornat cu hârtie colorată, panglici, șervete, flori, pe care se puneau, eventual, și un brad, era o prezență nelipsită în cadrul acestei colinde. Acum este mai mult o prezență simbolică în cadrul urăturilor.

Plugușorul se recita din casă-n casă în Ajunul Anului nou, seara, sau până în dimineața Anului Nou. Era practicat de copii sau adolescenți, ca și acum. Dar se spune că, mai demult, îl practicau numai bărbații în puterea vârstei. Izolat (în județele Botoșani și Galați) este consemnată și prezența femeilor în ceață. În general, se practică în cete mici, de 2-3

inși. Mai demult, se ura și în cete mai mari, care își alegeau un vâtaf. Recitarea textului este însoțită de sunetul clopoțelilor, al buhaiului și de pocnetul bicelor. În scenariile mai complexe ale obiceiului apar și instrumente muzicale (fluier, cimpoi, tobă, cobză, vioară), dar și pocnitori și pușcoace, care amplifică atmosfera zgomotoasă în care se desfășoară

obiceiul.

Unii cercetători leagă obiceiul de începutul primăverii, când se sărbătorea, mai demult, Anul Nou. Odată cu stabilirea datei acestuia la 1 ianuarie, se presupune că a migrat și obiceiul. Ca răsplată, colindătorilor li se dădeau colaci, fructe, bani, cârnați, pentru care se mulțumea. În prezent, plugușorul este mult utilizat pentru felicitarea autorităților și intens mediatizat, ca și majoritatea obiceiurilor de iarnă. Pe la case, în sate și la orașe, se practică în cete mici, de copii, până în dimineața Anului Nou. În unele locuri se mai practică **Plugul cel mare**, cu plug tras de boi purtat de flăcăi. Dar în Moldova, Muntenia, Nordul Dobrogei acesta a fost înlocuit de **buhai**.

În dimineața Anului Nou, ca o continuare a Plugușorului, copiii umblă cu **semănatul**. Ei aruncă semințe de grâu, porumb sau orez prin case și peste oameni. Rostesc o urare scurtă prin Bucovina („Sănătate! Anul Nou!”), primind în schimb bani, fructe, nuci, colaci. Mai recent însă s-a generalizat formula de la Sorcovă, prezentă, inițial, în centrul Moldovei: „**Să trăiți! Să-nfloriți! ca merii, / ca perii, / În mijlocul verii, / ca toamna cea bogată / De toatendestulată!**”.

